

Wszelkie prawa zastrzeżone

Jolanta Horodecka-Wieczorek

„Świerszczykowe wierszyki, czyli o Myszce, Burku i kiszonym Ogórku”.

– Z czego się tak śmiejesz, Burku?

Pytał kiszony Ogórek,
Widząc, że się za brzuch trzyma
Stróż podwórka – mały Burek.

– Nigdy bowiem nie słyszałem,
Żeby ogórek kiszony,
Kiedykolwiek chciał się żenić
I usilnie szukał żony!

– No i cóż w tym jest śmiesznego?

Rzekł Ogórek obrażony.

– Skoro jestem sam w słoiku,
Czuję się osamotniony!

Spytał Myszkę przechodzącą:

– Może ty byś mnie zechciała?

I bezpiecznie w mym słoiku,
Niczym w norce zamieszkała?

– Sroga zima już za pasem,
A ty pewnie wracasz z pola.
Jeśli norki wnet nie znajdziesz,
Ciężka będzie twoja dola!

– Ziarna Burek ci naznosi,
Ile tylko będziesz chciała.
Słomy też ci nie zabraknie,
Abyś zimą ciepło miała.

Myszka rzekła po namyśle:

– Odpowiedź dam po niedzieli,
Lecz chciałabym mieć do ślubu
Długą suknię, całą w bieli!

I tak Myszka zostawiła
Zmartwionego tym Ogórka.
Jak ma Myszce suknię sprawić?
Postanowił spytać Burka.

Ale nim się Burek zjawił,
Ola Ogórka zabrała,
Kiedy Myszka powróciła,
Pusty słoik już zastała!

W tym momencie się zbudziła
I to w ciepłej Burka budzie.
Patrzy śniegiem wokół sypie,
W futrach, czapkach chodzą ludzie.

– Jaki dobry jest nasz Burek –
Rzekła do sąsiadki myszy,
Będąc pewną, że rozmowy
Śpiący Burek nie usłyszy.

Ale Burek sypiał czujnie.
Słyszał więc myszek pochwały
I przeganiał odtąd koty,
Których one tak się bały.

Słomę, ziarno myszkom znosił
Z pełnej sąsiada stodoły,
A gdy syte harcowały,
Śmiech rozlegał się wesoły.

Kiedyś Księżyc śmiech usłyszał,
Przyjrzał się miłej zagrodzie,
Dziwiąc się, że pies z myszkami
Życ potrafi w wielkiej zgodzie.

Rzekł do Wiatru: – Zobacz tylko
Jaka przyjaźń jest w tej budzie.
Pies przygarnia polne myszki,
Gdy je tępią koty, ludzie!

Odrzekł Wiatr, zanim odleciał:
– Tak powinno być w przyrodzie.
Wszyscy byliby szczęśliwi,
Gdyby żyć umieli w zgodzie.